

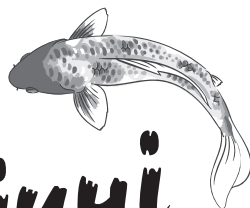
OUR
CHEMICAL
HEARTS

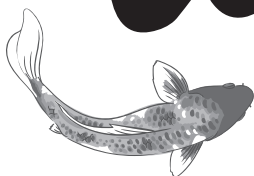
KRYSTAL
SUTHERLAND

G. P. PUTNAM'S SONS

КРИСТАЛ САЗЕРЛЕНД

Наті хімічні серця

З англійської переклала Юлія Підгорна

Київ
BOOKSHEF
2020

УДК 821.111(94)'06-31

C14

Сазерленд К.

C14 Наші хімічні серця / Крістал Сазерленд; пер. з англ. Ю. Підгорної. — Київ: Форс Україна, 2020. — 320 с.

ISBN 978-966-993-220-4

«Я завжди думав, що мить, коли ти зустрічаєш найбільше кохання свого життя, має бути, як у кіно. Ну, звісно, не зовсім, як у фільмах, коли усе вповільнюється, волосся розвівається на вітрі і звучить наростаючий інструментальний саундтрек. Проте я думав, що буде принаймні щось, розумієте? Серце на мить завмирає. Глибоко в душі щось тьохкає і промовляє: “Свята корово. Це вона. Нарешті, по тривалому часі, це вона”».

Так міркує 17-літній підліток Генрі Пейдж, учень випускного класу й головний редактор шкільної газети, перед очі якого постає миршава, кепсько вбрана та ще й кульгава дівчина Грейс, яка перейшла з іншої школи. Її відгородженість, дивакуватість і начитаність дивують Генрі, і з кожною спробою хлопчини заприятелювати, дівчина дедалі замикається й відштовхує його від себе. Та перше почуття не спинити. Тож Генрі всіяко намагається бути поряд із Грейс, щоглибше поринаючи в її таємниці й пізнаючи химерність і спустошеність її світу.

Чи буде ця любов всеосяжною й чи переможе привидів і докори сумління, що спокутою тяжіють над темним минулим дівчини? Про все це ви дізнаєтеся з книги «Наші хімічні серця» австралійської письменниці Крістал Сазерленд.

УДК 821.111(94)'06-31

G. P. PUTNAM'S SONS
an imprint of Penguin Random
House LLC 375 Hudson Street
New York, NY 10014

Copyright © 2016 by Krystal Sutherland.

© Підгорна Ю., переклад, 2019

© ТОВ «Форс Україна», виключна ліцензія
на видання, оригінал-макет, 2020

ISBN 978-966-993-220-4

Моїй родині, за все, назавжди.

Розділ 1

Я завжди думав, що мить, коли ти зустрічаєш найбільше кохання свого життя, має бути, як у кіно. Ну, звісно, не зовсім, як у фільмах, коли усе вповільнюється, волосся розвівається на вітрі і звучить наростаючий інструментальний саундтрек. Проте я думав, що буде принаймні щось, розумієте? Серце на мить завмирає. Глибоко в душі щось тьохкає і промовляє: «Свята корово. Це вона. Нарешті, по тривалому часі, це вона».

Коли другого вівторка у випускному класі Грейс Таун зайшла до драмгуртка місіс Біді, спізнившись на десять хвилин, нічого з цього не було. Грейс була з тих людей, які справляють враження на будь-яку кімнату, до якої заходять, але не тому, що в неї раз і назавжди закохуєшся. Вона була середнього зросту, мала середню статуру і середньостатистичну привабливість — тобто всі риси, які мали полегшити її завдання вписатися до нової старшої школи без одних драматичних заїжджених оборотів, які зазвичай наповнюють подібні сюжети.

Та перш ніж її звичайність змогла врятувати її, одразу впали в око три речі:

1. Грейс із голови до ніг була вдягнена у хлопчачий одяг. Не як дівча-шибеник чи дівча-скейтер, а у справжній чоловічий одяг, який був для неї геть завеликий. Джинси, які мали бути обтислими, були підв'язані ременем на поясі. Попри те, що надворі стояла лише середина вересня, вона була вдягнена у светр, картату сорочку і плетену шапку, а на шиї в неї висіло довге шкіряне намисто з якорем.
2. Грейс мала неохайний і хворобливий вигляд. Тобто я того ранку бачив наркоманів, які були в ліпшій за неї формі. (Насправді я бачив не так багато торчків, але дивився «Дроти» і «Пуститися берега»*, тож це цілком рахується.) Її біле волосся було нерозчесане і погано обстрижене, шкіра була землистого кольору, і я майже впевнений, що якби понюхав її того дня, від неї смерділо би.
3. Наче цього було недостатньо, щоб добряче зіпсувати її шанси вписатися до нової старшої школи, Грейс Таун ходила з костуром.

Ось як це сталося. Ось як я вперше побачив її. Не було ні вповільненого руху, ні вітру, ні саундтреку, і точно моє серце не завмерло. Грейс, спізнившись на десять хвилин, шкутильгаючи, зайшла до класу так, наче це місце належало їй, наче вона навчалась у нашому класі роками, і, мабуть тому, що вона була новенькою чи дивакуватою, або тому, що вчителька,

* «Дроти» — американський серіал про незаконний обіг наркотиків. «Пуститися берега» — американський серіал про шкільного вчителя, який виробляє метамфетамін. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.

просто глянувши на неї, побачила, що якусь маленьку частинку її душі зламано, місіс Біді нічого не сказала. Грейс сіла на стілець у задній частині драмгуртка з чорними стінами, поклавши костур на коліна, і впродовж усенького уроку нікому й слова не сказала.

Я ще двічі подивився на неї, але під кінець заняття вже й забув, що вона була там, і вона вислизнула з кабінету ніким не помічена.

Тож це точно не історія про кохання з першого погляду.

Але це *справді* історія про кохання.

Ну.

Щось на кшталт.

Розділ 2

Перший тиждень випускного року перед раптовою появою Грейс Таун минув без особливих пригод, як це можливо у старшій школі. На ту мить сталося лише три незначні скандали: одинадцятикласника відсторонили від занять за те, що він палив у дівчачій вбиральні (якщо ви хочете, аби вас відсторонили від занять, постарайтеся, щоб привід для цього принаймні не був банальним); анонімний підозрюваний завантажив на YouTube відео бійки після уроків на парковці (адміністрацію школи це до всирачки налякало) і подейкували, що Ченс Озенберг і Біллі Коста заразили одне одного венеричною хворобою після незахищеного сексу з однією й тією самою дівчиною (і це не я таке вигидав, любі читачі).

Моє життя, як завжди, минало абсолютно без скандалів. Я був сімнадцятирічним, дивним довготелесим підлітком — такого, якого ви могли би взяти на роль молодого Кіану Рівза, якби витратили більшу частину бюджету на погану комп'ютерну графіку і харчування на знімальному майданчику. Я ніколи не пробував пасивне куріння і ніхто, дякувати богу, не пропонував мені зайнятися сексом без презервати-

ва. У мене було темне волосся до плечей, і я особливо любив носити батькову спортивну куртку з вісімдесятих років. Можна сказати, що я скидався на суміш чоловічої версії Саммер Ґлау і Северуса Снейпа*. Відняти гачкуватий ніс, додати трохи ямочок на щоках — і вуаля: ідеальний рецепт Генрі Айзека Пейджа.

У той час дівчата мене не цікавили (хлопці також, якщо ви про це подумали). Мої друзі вже років п'ять починали й закінчували драматичні підліткові стосунки, але я досі навіть не закохувався по-справжньому. Звісно, у дитячому садку була Ебігейл Тернер (я поцілував її у щічку, коли вона цього не чекала; після цього наші стосунки швидко пішли на спад), і я мінімум три роки початкової школи був одержимий ідеєю одружитися з Софі Чжоу, але після того, як я досяг статевої зрілості, усередині мене наче щось перемкнулося, і замість стати монстром, яким керує тестостерон, як більшість хлопців у школі, я так і не зміг знайти когось, кого хотів би бачити у своєму житті в такому сенсі.

Я із задоволенням зосередився на школі й оцінках, необхідних для вступу до напівпристойного коледжу, і, мабуть, саме тому не згадував про Ґрейс Таун наступні кілька днів. Можливо, ніколи й не згадав би, якби не втрутився містер Алістер Ґінк, учитель англійської.

Те, що мені відомо про містера Ґінка, дуже обмежено тим, що більшість учнів знає про своїх учителів. У нього була надмірна лупа, яка була би в половину непомітною, якби він наполегливо не вдягав щодня чорні водолазки, колір яких чітко відтіняв дрібний білий пил на його плечах, наче сніг, що падав на асфальт. Су-

* Саммер Ґлау — американська балерина й акторка. Северус Снейп — персонаж серії книжок та фільмів про Гаррі Поттера.

дячи з того, що на його лівій руці обручки не було, він був неодружений, і це, мабуть, пояснювали лупа і той факт, що він був надзвичайно схожий на Кіпа, брата Наполеона Динаміта*.

Гінк також був закоханий в англійську мову, аж так, що одного разу, коли наш урок математики затримався на п'ять хвилин і вони пішли у рахунок уроку англійської, Гінк викликав учителя математики, містера Беккока, і прочитав йому лекцію про те, що математика аж ніяк не важливіша за гуманітарні науки. Багато учнів сміялися з нього собі під ніс, — припускаю, на більшість із них чекала кар'єра у технологіях, науці чи службі підтримки клієнтів, — але, озираючись назад, я точно пам'ятаю, що саме в той день у нашому задушливому кабінеті англійської я закохався в ідею стати письменником.

Я завжди мав хист до письма й уміло поєднував слова. Деякі люди народжуються з музикальним слухом, деякі — з талантом до малювання, а деякі — як я, на мою думку, — мають вбудований радар, який каже їм, коли в реченні потрібно поставити кому. Серед суперсил граматична інтуїція стоїть доволі низько за шкалою кругості, але завдяки їй я потоваришував із містером Гінком, який також відповідав за керування й організацію студентської газети, у якій я добровільно працював із десятого класу, сподіваючись колись стати редактором.

У четвер другого тижня шкільного року на уроці театрального мистецтва в місіс Біді задзвонив телефон — і вона відповіла.

* «Наполеон Динаміт» — американський фільм про школяра-вигнанця.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.